

Nr 48.

Ankom till riksdagens kansli den 1 juni 1921 kl. 5 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering ävensom i ämnet väckta motioner.

Närvarande: herrar Röing, Antonsson*), Wijk, Wohlin, K. A. Nilson*), Örne, Ahlmans Olof Olsson. Olsson i Kullenbergstorp, Olsson i Ramsta, Lithander*), Johansson i Kullersta*), P. Alb. Bergström, Rune, Björnsson, Heyman. Sköld*). Kant, Uddenberg, Lövgren i Nyborg och Brännström.

*) Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Genom proposition den 18 mars 1921, nr 246, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 (nr 274) om skogsaccis och om virkestaxering.

Häri genom förordnas, att 1 §, 34 § 1 mom., 35 § 1 mom. samt 36 § i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

För avverkat virke — — — skogsaccis.

Skogsaccis utgår, räknat för etthundra kronor av virkets taxerade värde, med hälften av det belopp, vilket under det år, taxeringen sker, på grund av kommunal- och kyrkostämmors beslut sammanlagt utgöres

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 41 häft. (Nr 48.)

inom kommunen för etthundra kronor skattepliktig inkomst, beräknad på sätt i förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgas, dock icke med mera än en för hundra av det taxerade värdet.

För avverkat virke — — — skogsvårdsavgift.

34 § 1 mom.

Alla prövningsnämndens beslut — — — förändringar.

Därest prövningsnämnden i fråga om annat än det av den avgiftspliktige föreslagna skogsvärdet vid taxeringen icke följt av den avgiftspliktige lämnad deklARATION, skall genom protokollsförändrens försorg underrättelse, i vad mån avvikelse skett, och om skälen därför i rekommenderat brev med allmänna posten, så fort ske kan, kostnadsfritt till-sändas den avgiftspliktige under den i deklARATIONEN angivna adress.

35 § 1 mom.

Har den — — — föra talan.

Eljest må besvär — — — gått skogsvårdsstyrelsen emot. Besvären ställas till kammarrätten och skola före klockan tolv på sista helgfria dagen i december månad det år, då taxeringen ägt rum, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning, ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där taxeringen ägt rum; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den här ovan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart översändas till vederbörande befallningshavande. Sedan över inkomna besvär förklaring — — — anses påkalla.

Den, vilkens deklARATION icke blivit av kommunalnämnden följd, och vilken ej heller före den 15 juni erhållit underrättelse, som föreskrives i 22 § 2 mom., så ock den, som efter klagan av skogsvårdsstyrelse — — — han uppgivit.

36 §.

Den, som fått sig påförd taxering för avverkat virke å ort, där han icke varit deklARATIONSSKYLDIG, så ock den, vilkens deklARATION ej blivit vid taxeringen följd och vilken ej heller före den 1 december erhållit underrättelse, som föreskrives i 22 § 2 mom. eller 34 § 1 mom., äger att häröver hos kammarrätten anföra besvär. Besvären skola inom natt och år, efter det avgift på grund av taxeringen honom avfordrats,

ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, inom vilket taxeringen skett, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den stadgade besvärstiden. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande. Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 35 § 1 mom. stadgas.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Beträffande vad föredragande departementschefen enligt omförmälda statsrådsprotokoll vid ärendets föredragning anfört till motivering för förslaget får utskottet hänvisa till propositionen.

Till utskottets behandling hava även överlämnats två i anledning av propositionen väckta lika lydande motioner, I: 202, av herrar *Trygger* och *Sederholm*, samt II: 303, av herr *Lindman* m. fl. För de i dessa motioner framställda yrkanden skall utskottet nedan redogöra. Beträffande motiveringen, i den mån den ej i det följande återgives, hänvisas till motionerna.

Det i ovanberörda proposition nu framlagda förslaget innebär ändringar i två helt skilda avseenden: *dels* minskas skogsaccisens maximum från två till en procent, *dels* meddelas föreskrifter om viss utsträckt besvärsrätt m. m. i anslutning till ändringar i vissa andra författningar i enlighet med tidigare riksdagsbeslut.

Vad då den förra frågan — om skogsaccisens minskning till i allmänhet hälften av den nuvarande — beträffar, så är upprinnelsen till förslaget därom, såsom framgår av föredragande departementschefens yttrande i statsrådet, att söka i en av 1920 års riksdag hos Kungl. Maj:t gjord hemställan.

Denna hemställan gick ut på utredning och förslag om ordnande av frågan om skattskyldigs rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den

1 §.
1920 års riksdagskrivelse
med begäran
om viss utredning.

borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis.

1920 års riksdags andra särskilda utskott, det s. k. kommunal-skatteutskottet, yttrade i motiveringen till sitt förslag om dylik hemställan, att svårigheter yppat sig att finna allmängiltiga former för genomförande av en avkortning av berörda art gent emot utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen — vilket utan tvivel vore det riktiga — i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanföle. Utskottet hade icke funnit det möjligt att med den knappa tid och det otillräckliga material, som stått till dess förfogande, utarbета författningsförslag i sagda syfte.

*Frågans be-
handling
inom finansde-
partementet.*

I anledning av riksdagens hemställan anbefallde Kungl. Maj:ts kammarrätten att avgiva utlåtande angående den av riksdagen ifrågasatta anordningen. Kammarrättens majoritet avstyrkte efter en ingående motivering densamma. En minoritet var emellertid skiljaktig och ifrågasatte viss form för anordningens genomförande.

I enlighet med Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallade chefen för finansdepartementet en av de ledamöter i kammarrätten, som uttalat skiljaktig mening, kammarrättsrådet C. O. Smerling, att verkställa den av riksdagen begärda utredningen. Denne avgav sedermera ett »förslag till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års kommunalutskylder», vilket såsom bilaga fogats vid förevarande proposition.

I avgivna utlåtanden över kammarrättsrådet Smerlings förslag har över halva antalet länsstyrelser, ett flertal med åberopande av de praktiska svårigheter, som förslaget tillämpning skulle medföra, uttalat tvekan om detsamma eller avstyrkt dess antagande. Övriga länsstyrelser hava lämnat förslaget i huvudsak utan erinran.

Slutligen inhämtades kammarrättens utlåtande över förslaget. Den i detta föreslagna anordningen betecknades av kammarrätten såsom otillräcklig, oberäknelig och ojämnt verkande. Detsamma innebure enligt kammarrättens mening en ur såväl principiella som praktiska synpunkter så otillfredsställande lösning, att kammarrätten icke kunde tillstyrka detsamma. Kammarrätten ifrågasatte i stället en sådan lösning av frågan, att skogsaccisen tills vidare skulle utgå med hälften av sitt nuvarande belopp.

*Chefen för
finansdeparte-
mentet.*

Vid ärendets föredragning i statsrådet anförde chefen för finansdepartementet följande:

»Av vad i förevarande ärende förekommit torde med all tydlighet framgå, att en fullgod lösning i den av riksdagen önskade riktningen icke kan vinnas. Kungl. Maj:t har i enlighet med riksdagens hemställan gått i författning om utarbetande av ett förslag i ämnet, vilket torde få såsom bilaga fogas vid statsrådsprotokollet.

Mot förslaget hava emellertid, isynnerhet av kammarrätten, riktats så vägande anmärkningar, att jag icke kan förorda, att proposition om dess antagande förelägges riksdagen. Förslaget har exempelvis icke lyckats lösa den av riksdagens särskilda utskott framhållna svårigheten att finna allmängiltiga former för genomförande av den ifrågasatta avkortningen å utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanfalla, en svårighet, som synes hava varit avgörande för att utskottet icke självt framlagt förslag i förevarande avseende. För egen del vill jag för övrigt särskilt understryka de av kammarrätten i dess utlåtande den 5 oktober 1920 framhållna svårigheter, som skulle uppstå för vederbörande kommuner att beräkna utdebiteringsprocenten för de allmänna kommunalutskylderna. För en sådan beräkning erfordras nämligen kännedom om huru stort belopp som kommer att avdragas för erlagd skogsaccis, medan storleken av detta avdrag icke kan beräknas utan att man känner utdebiteringsprocenten. Man har sålunda att räkna med två obekanta faktorer, vilka påverka varandra, varav blir en följd, att utdebiteringsprocenten finge fastställas genom ofta mycket omfattande och besvärliga provberäkningar. Utan tvivel skulle genom den ifrågasatta anordningen på de kommunala myndigheterna läggas en börda, som stundom skulle bliva synnerligen tryckande, särskilt om man tager i betraktande det besvär, som i flera avseenden kommer att åvila dem på grund av den kommunala progressivskattens införande.

Beträffande övriga anmärkningar tillåter jag mig hänvisa till kammarrättens båda utlåtanden.

Den av kammarrätten antydda möjligheten att, på sätt en reservant i 1920 års andra särskilda utskott föreslagit, över en linje avskära skogsaccisen genom att minska dess maximum från 2 till 1 procent, innebär, synes det mig, en utväg att lätta skattebördan för skogsägarna, som i varje fall erbjuder fördelen av en påtaglig enkelhet, varjämte den även skogsägarna sinsemellan fördelar denna lättnad oberoende av de mer eller mindre tillfälliga omständigheter, som kunna inverka på huruvida avdragsrätten i det enskilda fallet kan tillgodonjutas eller icke.

Då genomförandet av den anordning, för vilken 1920 års riksdag i synnerhet uttalat sina sympatier, vid närmare omprövning visat sig

knappast kunna ske på ett tillfredsställande sätt, vill jag i likhet med kammarrätten ifrågasätta, huruvida icke den sålunda reservationsvis föreslagna utvägen bör tagas under förnyat övervägande. Jag tillstyrker alltså, att förslag avlåtes till riksdagen i detta syfte.»

Motioner.

I motionerna I: 202 och II: 303 har nu yrkats, »att riksdagen, med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 246, i vad den avser ändrad lydelse av 1 § i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering, måtte antaga det vid samma proposition fogade förslaget till 'förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder' med följande tillägg till 2 §:

'Avdrag från utskylder till kyrka och skola må ske, endast såvida kyrkan eller skolan tillgodoföres tillskott av skogsaccismedel';

samt med utbyte i 3 § av orden 'äger att' mot ordet 'bör'.»

Mot den av Kungl. Maj:t föreslagna lösningen av frågan syntes enligt motionärernas mening vägande anmärkningar kunna framställas. Sålunda komme enligt detta förslag *minskning av accis* att äga rum även i det fall, att bevillingstaxerad inkomst av fast egendom ej förefunnes; och skulle, jämfört med hittills gällande bestämmelser, detta säkerligen medföra en betydande nedgång i de skogsrikare kommunernas inkomst. Även i de fall, då bevillingstaxerad inkomst av fast egendom visserligen förefunnes, men uppginge till så lågt belopp, att summan av den därå belöpande kommunalskatten och den enligt förslaget minskade skogsaccisen understeg det accisbelopp, som enligt hittills gällande bestämmelse skolat utgå, skulle Kungl. Maj:ts förslag medföra minskning i kommunens inkomst. Å andra sidan komme den skogsägare, vars bevillingstaxerade inkomst av fast egendom i följd av avverkning uppnådde sådan storlek, att därå belöpande kommunalskatt motsvarade eller överstege den skogsaccis, som utginge enligt nu gällande stadgande, att tyngas, utom av den nya kommunalskatten å inkomst av fast egendom, jämväl av skogsaccis, ehuru visserligen med till hälften nedsatt belopp. Den skattelindring för accispliktiga, som riksdagen åsyftat, bleve alltså enligt Kungl. Maj:ts förslag endast i ringare mån tillgodosedd.

Motionärerna funne visserligen det av kammarrättsrådet Smerling utarbetade förslaget i vissa avseenden ofullkomligt men ansåge det dock äga företräde framför den av Kungl. Maj:t föreslagna lösningen av frågan.

Utskottet.

En undersökning av det förslag, som är att anse såsom det omedelbara resultatet av 1920 års riksdags begäran om utredning, det av

kammarrättsrådet Smerling utarbetade, giver vid handen, att detsamma i väsentliga punkter skiljer sig från vad 1920 års riksdag torde hava avsett. Dessa skiljaktigheter lära få tillskrivas den omständigheten, att ett genomförande av det ursprungliga uppslaget vid närmare prövning visat sig förknippat med praktiska svårigheter, vilka icke av 1920 års riksdag förutsetts.

Enligt berörda förslag får sålunda avdrag för erlagd skogsaccis från kommunalutskylderna äga rum endast om jordägare inom kommunen företagit avverkning av skog å honom tillhörig fastighet. I fråga om det synnerligen stora antal fall, där avverkningskontrakt förefinnes, kvarstår den påtalade dubbelbeskattningen. Å andra sidan får avdrag för erlagd skogsaccis ske även från utskylder för inkomst av annan fastighet inom kommunen än den, där avverkningen ägt rum, ehuru väl det principiellt riktiga synes vara, att avdrag finge ske endast från utskylder för inkomst av den avverkning, för vilken skogsaccisen erlades. Icke heller har någon lösning givits å frågan om avdrag från utskylder till både den borgerliga och kyrkliga kommunen i sådana fall, där oregelbundenheter i indelningen förefinnas. Att på sätt motionärerna ifrågasatt lösa denna fråga genom att medgiva avdrag endast i sådana fall, där den kyrkliga kommunen erhållit del av skogsaccismedel, innebär endast ett ytterligare avsteg från den princip, som av 1920 års riksdag betecknades såsom den riktiga.

Av det anförda torde framgå, att det nu berörda förslaget icke kan anses tillgodose de önskemål, som av 1920 års riksdag uppställts, ehuru spørgsmålet tydligen varit föremål för en grundlig utredning.

Det nu i propositionen framlagda förslaget erbjuder, såsom föredragande departementschefen anmärkt, fördelen av en påtaglig enkelhet. Förslaget torde kunna anses innebära ett uttryck för den tanken, att det avdrag från kommunalutskylder för påförd skogsaccis, som enligt det av 1920 års riksdag meddelade uppslaget skulle praktiskt taget komma att äga rum, skulle kunna förväntas uppgå till i genomsnitt hälften av skogsaccisens sammanlagda belopp. I stället för att detta avdrag skulle komma endast vissa avverkare till godo, skulle emellertid detsamma fördelas på dem alla. Utskottet kan visserligen icke förneka betydelsen av de skäl, som av ovan omförmälda motionärer anförts mot denna anordning. Utskottet är emellertid — i olikhet med motionärerna — av den uppfattningen, att Kungl. Maj:ts förslag i förevarande avseenden måste anses äga avgjorda företräden framför det av motionärerna förordade. Såsom stöd för denna sin uppfattning kan utskottet i huvudsak åberopa de skäl, som av kammarrätten och föredragande departementschefen anförts. Ett vägande skäl emot motionärernas förslag ser utskottet

däruti, att ett stort antal länsstyrelser, med den särskilda kännedom dessa måste anses äga om de krav man rimligen kan ställa på vederbörande kommunala myndigheter, funnit sig just med hänsyn till förhållandena i detta avseende icke kunna tillstyrka antagandet av det av kammarrättsrådet Smerling utarbetade förslaget.

Utskottet anser sig därför böra tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag i berörda avseende, men anser, att den föreslagna ändringen i 1 § bör träda i kraft först den 1 januari 1922. Dels komma först under år 1922 verkningarna av den nya fastighetstaxeringen att göra sig gällande, dels skulle en tillämpning i år icke kunna ske utan praktiska olägenheter, då åsättandet av accis enligt gällande bestämmelser författningen enligt skall vara fullbordat den 1 juni. En omedelbar ändring skulle alltså föranleda en omräkning av accisbeloppen, vilken om möjligt synes böra undvikas.

34 § 1 mom.,
35 § 1 mom.
och 36 §.

Mot de av Kungl. Maj:t beträffande 34 § 1 mom., 35 § 1 mom. och 36 § framställda förslagen har utskottet ingen erinran, utan finner fastmera deras antagande utgöra en konsekvens av den ståndpunkt, riksdagen tidigare intagit i avseende å förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering samt förordningen den 30 juni 1916 om krigskonjunkturskatt.

Utskottets
hemställan.

I anledning av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen, med avslag å motionerna I: 202, av herrar *Trygger* och *Sederholm*, samt II: 303, av herr *Lindman* m. fl., och med förklarande att Kungl. Maj:ts förslag icke kunnat i oförändrat skick bifallas, måtte antaga förslaget med den ändring, att bestämmelsen om lagens ikraftträdande erhåller följande lydelse:

»Denna lag träder i kraft, i vad densamma avser 1 §, den 1 januari 1922 och beträffande övriga paragrafer dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling.»

Stockholm den 1 juni 1921.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Reservationer:

av herrar *Örne, Johansson* i Kullersta, *P. Alb. Bergström, Björnsson, Sköld, Uddenberg* och *Lövgren* i Nyborg, som ansett, att utskottets utlåtande bort hava följande lydelse:

»En undersökning av det förslag — — (lika med utskottets förslag) — — varit föremål för en grundlig utredning.

Emellertid anser sig utskottet ej heller kunna tillstyrka bifall till det i propositionen framlagda förslaget. Detta innebär nämligen enligt utskottets förmenande ett klart avståndstagande från riksdagens beslut i kommunalskattefrågan vid förlidet års riksdag och skulle verka en icke avsedd förskjutning i skattetrycket olika skattskyldige-kategorier emellan. Förra riksdagens beslut ifråga innebar ju, som bekant, att kommunerna minst skulle vara garanterade dels så många skattekronor, som belöpa å 6 respektive 5 procent av taxeringsvärdena inom kommunen, och dels skogsaccis enligt de vid beslutets fattande gällande grunderna. Därutöver skulle kommunerna få tillgodogöra sig inkomst av fastighet som skatteobjekt, i den mån sådan inkomst översteg 6 respektive 5 procent av taxeringsvärdet eller å fastigheten belöpande skogsaccis. Rent tekniskt utformades denna tankegång så, att avdrag skulle få ske för fastighetsskatt och skogsaccis i den mån taxerad inkomst från fastigheten förefanns och i den mån denna härtill räckte. Det vill med andra ord säga, att avdrag för fastighetsskatt och skogsaccis endast fick ske, om kommunens skatteförlust på grund av dessa avdrag ersattes av andra skatteobjekt. Kungl. Maj:ts förslag innebär emellertid, att kommunerna skulle gå miste om halva skogsaccisen utan att ersättning härför garanteras kommunen från annat håll. När ingen utredning föreligger om konsekvenserna härav för vare sig kommunernas eller de skattskyldiges vidkommande men då utskottet har skäl att förmoda, att dels i åtskilliga kommuner, synnerligast i Norrland, svårigheter härigenom skulle uppkomma, och dels en överflyttning av skattebördorna från skogsägarna till andra skattskyldiga skulle komma att ske, och då det här gäller allenast några övergångsår, så mycket mer som ifrågavarande bestämmelser svårigen torde kunna tillämpas på årets taxering till skogsaccis, anser sig utskottet böra avstyrka bifall till propositionen i detta stycke.

Mot de av Kungl. Maj:t — — (lika med utskottets förslag) — — om krigskonjunkturskatt.

I anledning av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 41 häft. (Nr 48.)

att riksdagen, med avslag å motionerna I: 202 av herrar Trygger och Sederholm, samt II: 303, av herr Lindman m. fl., och med förklarande att Kungl. Maj:ts förslag icke kunnat i oförändrat skick bifallas, måtte besluta:

1:o att avslå Kungl. Maj:ts proposition i vad den avser ändring av 1 § i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och virkestaxering;

2:o att bifalla Kungl. Maj:t proposition i vad den avser ändringar i 34 § 1 mom., 35 § 1 mom. och 36 § i samma lag.»;

av herrar *Rune* och *Olsson* i Ramsta, vilka anført:

»I likhet med utskottet anse vi det numera bevisat, att det icke utan synnerligen stora olägenheter och ojämnheter i beskattningen låter sig i praktiken genomföras att, på sätt 1920 års riksdag ifrågasatt och motionärer vid innevarande riksdag föreslagit, bevilja avdrag från kommunalutskylder för påförd skogsaccis. Vi anse emellertid, att skogsaccisen för en stor del kommuner med hög utdebitering, särskilt då sådana med stora skogstillgångar men med i övrigt liten skattekraft, är en synnerligen viktig och nödvändig skatteälla. Vid sådant förhållande och jämväl med hänsyn till att vi nu leva under ett provisorium i fråga om kommunala skatteförhållanden, anse vi oss icke kunna, utan någon utredning om verkningarna av denna skattenedsättning, taga på vårt ansvar att utan vidare nedsätta skogsaccisen så avsevärt som ned till hälften av nu utgående belopp.

Utredning om den kommunala beskattningen av skog i hela frågans vidd är ju redan igångsatt och vid denna utredning kommer helt naturligt även frågan om skogsaccisen att upptagas till ingående behandling. Vi anse, att den nu föreslagna nedsättningen av skogsaccisen skulle utgöra ett föregripande av den pågående utredningen, vilket vi icke anse tillrådligt. Av dessa skäl hava vi inom utskottet framställt yrkande om avslag å såväl den kungl. propositionen i vad den avser i § som ock de väckta motionerna.»;

av herrar *Antonsson*, *Wijk*, *Lithander*, *Kant* och *Brännström*, som ansett, att det stycke å sid. 8 i motiveringen, som börjar med orden »Utskottet anser — — —» och slutar med »— — — böra undvikas», bort hava följande lydelse:

»Utskottet anser sig därför böra tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag i berörda avseende.»;

samt att bestämmelsen om tiden för ikraftträdandet bort hava följande lydelse:

»Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling, och åligger det kommunalnämnden att i vederbörande skogsaccislängd införa de rättelser, som må föranledas av den i 1 § företagna ändring»;

av herr *Heyman*, vilken yttrat:

»I samband med ändrade grunder för den kommunala beskattningen att gälla för åren 1921—1924 beslutade 1920 års riksdag bland annat hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes med beaktande av de synpunkter, som i särskilda utskottets utlåtande framhållits, föranstalta om skyndsamt utredning av frågan om skattskyldigas rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp motsvarande erlagd skogsaccis samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda. Det föreliggande av bevillningsutskottet tillstyrkta förslaget medgiver emellertid ej rätt till ifrågasvarande avdrag.

Även om accisen, som i förslaget förordas, nedsättes till hälften, finner jag dubbeltaxering i förevarande hänseende innebära en påtaglig inkonsekvens gentemot de principer, på vilka den kommunala beskattningen av fjolårets riksdag grundades.

Vid sådant förhållande och jämväl på grund av de skäl, som i övrigt anförts i herrar Trygger och Sederholms motion, har jag icke ansett mig kunna biträda utskottets betänkande utan hemställer om bifall till herrar Tryggers och Sederholms motion.»;

av herrar *Wohlin*, *Ahlmans Olof Olsson* och *Olsson* i Kullenbergs-
torp, vilka anført reservation mot motiveringen.

STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1921.